

Časopis Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského – Bohemia

REUNION

2 / 2013 ročník XXXVII

Darovací medaile otce kardinála (str. 7)

Sto let od narození Anastáze Opaska a Jana Lebedy (str. 10)

Sv. Františka Římská (str. 12)

HABEMUS PAPAM!

POMOZTE DĚTEM k návratu do života

Podpořte program hipoterapie
v Dětské psychiatrické léčebně Opařany

Léčebnu v Opařanech můžete podpořit zasláním dárcovské SMS (DMS):

- odesláním SMS ve tvaru **DMS ROK LAZARUS** na číslo 87 777 podpoříte léčebnu částkou 27 Kč měsíčně po dobu 12 měsíců (cena DMS je 30 Kč měsíčně);
- odesláním SMS ve tvaru **DMS LAZARUS** na číslo 87 777 podpoříte léčebnu částkou 27 Kč jednorázově (cena DMS je 30 Kč).

Děkujeme za vaši pomoc

Vojenský a špitální řád svatého Lazara Jeruzalémského
České velkopřevorství
www.oslj.cz, www.zelenykriz.cz

Slovo bailliho	2
Slovo kancléře	3
HABEMUS PAPAM!	4

Aktuálně: darovací medaile otce kardinála	7
Nadační delegace OSLJ-B	8
Z Velké rady	9
Kronika:	
Anastáz Opasek, Jan Lebeda, Jan Josef Budil	10
Sv. Františka Římská	12
Zprávy z komend	14
Lazariánská pomoc	15
Retro	16

FOTO NA 1. STANĚ OBÁLKY
Wikimedia Commons

REUNION

Vydává Vojenský a špitální řád svatého Lazara Jeruzalémského – Bohemia, n. g. o. Vychází šestkrát ročně. Adresa redakce: OSLJ-B, n. g. o., Vrážská 323, 252 28 Černošice. Šéfredaktor: Petr J. Řehoř, KCLJ, OMLJ. Grafická úprava a sazba: Daniel Vojtíšek. Produkce a tisk: Černošická investiční, s. r. o.

www.oslj.cz

kontakt: cvp.rslj@seznam.cz

Příspěvky do dalšího čísla Reunionu zasílejte na e-mailovou adresu reunion.cvp@seznam.cz

Za obsah příspěvků odpovídají autoři
Uzávěrka dalšího čísla je 21. 6. 2013
ISSN 1214-7443

Milí přátelé,

po celý duben trvá letos doba velikonoční, jakkoliv se mnozí domnívají, že Velikonoce trvají jen ony tři slavné dny – Velký pátek, Bílou sobotu a neděli Vzkříšení. Tak, jak se na Velikonoce připravujeme čtyřicetidenní postní dobou, tak bychom měli nechat doznít a zakořenit Velikonoce ve své duši v dalších čtyřiceti dnech, kterými dobou velikonoční kráčíme ke slavnosti Svatého Ducha.

Pojďme se tedy zamyslet zpětně nad několika skutečnostmi, které nám letošní oslava Velikonoc přinesla.

Velký pátek byl den bez bohoslužby, myšleno bez Eucharistie. V chrámě se ale také neměly konat žádné ostatní náboženské úkony. Ve vizigótském Španělsku byly kostely uzavřeny a věřící se postili a modlili ve svých domovech. Co to mělo, či má pro nás znamenat? Modlitba dělá člověka člověkem, bytostí schopnou Boha. Modlitba je cestou naší komunikace či sdílením, i když zde v případě modlitby převažuje opačný směr, a sice od Boha k člověku. Mnohokrát jsme hovořili o Božím slovu jako o proměňující skutečnosti. Velký pátek je nejen skutečností, ale především událostí.

Bůh se stal jedním z nás, aby nám odhalil své tajemství. Tajemství Toho, který Je. My se však ptáme: kdo je?, respektive: jaký je? Náš zrak, naše smysly, naše představivost, naše intelektuální schopnosti ale nestačí. On je vždy větší. On nás přesahuje. Deus semper maior. Ve své oběti, ve své lásce otevřeně odevzdanosti nám dává vhlédnout do svého nitra, do své jinakosti. Zde jsou na místě slova encykliky Benedikta XVI. Deus caritas est (Bůh je láska): jedině on je skutečná láska. Bůh dal svůj život za lidi malé a chybné, sobectví propadající bytosti, ale přitom schopné otevřít náruč a říct: „Miluji tě.“ Na Velký pátek dal Ježíš z Nazareta, Syn Boží a Syn člověka, Syn Marie Panny smysl všem tragédiím, dal smysl životu v lásce, bez které život nemá smysl.

O Bílé sobotě jsme slavili „velikou noc“. Tak to zaznělo ve velikonočním chvalozpěvu Exultet, který zpívá tuto noc západní latinská církev. Slavíme noc! My křesťané slavíme svatou noc o Vánocích a velikou noc dnes, o Velikonocích. Proč je jedna svatá a druhá veliká? To, co se z tebe narodí, bude svaté, řekl archanděl Gabriel Panně Marii. Toliko Bůh je svatý, nedotknutelný. O vánoční noci, jak řekl papež Lev Veliký, slavíme narození člověka. To znamená dítě, člověk, svatý. Svatá noc obžalovává naši společnost. Všechny ty zneužitě, nenarozené, nechtěné, opuštěné děti; to je svatá noc. Noc úzkosti a obav člověka, která je ozářena betlémským světlem.

Koho nazýváme velikým? Karel Veliký, Fridrich Veliký, Kateřina Veliká. Co znamená velikost člověka? Moc, bohatství, úspěch, sláva? Ona vítězná velká noc nám zvěstuje, že nenávisť, lež, bohatství, ale i moc prohrály svůj zápas s pravdou, upřímností a opravdovou láskou. To je vítězství Ježíše Krista nad smrtí, protože skutečný důstojný a lidský život nejde ve stopách závisti, nenávisť, lži a krutosti. Toto je noc úžasu a radosti, veselí a slávy. Skutečně veliká noc. To je důvod, proč my křesťané slavíme Velikonoce jako největší svátky.

Svoboda a láska dávají nám možnost žít životem v pravdě. Vzkříšený svým zmrtvýchvstáním potvrdil svou pravdu. Pravda není jen abstraktní pojem, ale má konkrétního nositele, kterého můžeme nazývat Vysvoboditelem, Spasitelem.

Kéž dokážeme prožívat krásu Velikonoc a nést ji ve své duši nejen v době velikonoční, ale po celý rok. Ať v naší mysli zní radostné Aleluja.

Dominik kardinál Duka, OP, GCLJ

Vážené spolusestry a spolubratři,

konečně přišlo opravdové jaro, a tak můžeme naplno oslavovat také velikonoční radost ze vzkříšení. Ta letošní byla umocněna též výsledkem volby nového papeže, Svatého Otce Františka. O jeho osobnosti, prostotě a neokázalosti již bylo v prvních dnech jeho pontifikátu napsáno mnoho a není posláním našeho Řádu, abychom je hodnotili, nebo se k nim jakkoliv vyjadřovali. Jisté je, že poprvé v historii Církve byl pověřen tímto úřadem někdo, kdo přímo nepochází z Evropy, ale z části světa, kde jsou zcela jiné společenské a sociální poměry. Jako každý, kdo se ocitl v čele Církve, bude papež František jistě řešit globální problémy, a zcela jistě si vytvoří řadu nekritických obdivovatelů i fanatických odpůrců.

My v Řádu sv. Lazara zůstaneme klidní – budeme se i nadále modlit za jeho předchůdce, emeritního papeže Benedikta XVI. a dělat naši práci, blízkou charismatům a přístupu Svatého Otce Františka – tedy hledat všechny cesty k tomu, jak přispívat k odstraňování hmotných i duchovních nedostatků v tomto světě. V tomto duchu je snad možné souhlasit i s mediálně jistě nepřesně prezentovaným stanoviskem polského episkopátu o tom, že Církev není primárně určena k charitativní činnosti, pokud to chápeme tak, že hlavním úkolem je její pastýřské poslání – a k zajištění dalších světských úkolů (tedy i charitě) si vybírá, pověřuje a podporuje své laické spolupracovníky. Na našem řádovém poslání se nic nezměnilo a nemění, snad jen nová situace poukáže na nutnost stále více začít myslet na přehlížené a potřebné. A také to, že se nemusíme v rámci Církve stydět za to, co děláme a nenechat si vyčítat, že děláme málo. Jako dobrovolníci s omezenými zdroji a možnostmi děláme to, co můžeme...

Jistě i tyto úvahy budou na pořadu dne během jednání Velké generální kapituly ve Valencii, které bude předcházet setkání všech členů našeho velkopřevorství při Generální kapitule ve Křtinách.

Připomněli jsme si kulaté narozeniny našeho generálního kaplana o. kardinála Dominika Duky. O speciálním daru, který jsme pro něj připravili se dočtete na jiném místě Reunionu. Při té příležitosti snad je vhodné připomenout i některé tradiční reakce od omezenců z bližšího i vzdálenějšího okolí otce kardinála, příležitostně zesměšňující již asi dvacet let lazariány jako „zelené žabičky“. Proč to tak je, přesně nevíme, protože používáme bílé uniformy a černé pláště. Myslím, že je načase razantně všude tam, kde se tohoto laciného vtípku kdokoliv dopustí, mu vysvětlit, že „primum rana viridis“ celého Řádu sv. Lazara je jeho generální kaplan, otec kardinál Dominik Duka. Že takovouto zelenou žabičkou byli též jeho předchůdci biskup Mořic Pícha a arcibiskup Karel Otčenášek. A že jimi byli namátkou též arcioopat Anastáz Opasek či biskup Jan Lebeda, jejichž výročí jsme si v těchto dnech připomínali. Ti všichni by to označení s nadhledem a se svým smyslem pro humor snad přijali a definitivně tak ukázali ubohost těch, kteří toto označení pro členy Řádu sv. Lazara někdy použili.

V těchto dnech myslíme v modlitbě zejména za zdárné vyřešení zdravotních komplikací našeho velmistra Jana, který je na operaci v Paříži.

Ondřej Vanke, GCLJ-J
Bailli ČVP

ČLENSTVÍ V NAŠEM ŘÁDU, ANEB JAK (NE)POŽÁDAT O ČLENSTVÍ!

Milí přátelé,

rád bych napsal několik postřehů, zejména z poslední doby, na téma členství v Řádu. Naším cílem je sice rozrůstat se a navyšovat počet členů, ale ne za každou cenu!

Základní kvalifikaci pro členství v Řádu řeší ustanovení hlavy III našich stanov, ale dovolím si na některé skutečnosti upozornit. Zájemce, kterého někdo z nás vytipuje jako člověka vhodného pro práci v Řádu, má být nejprve představen veliteli komendy, jenž jej zapojí do života komendy. Velitel podle svého uvážení informuje o zájemci Velkou radu. Bailli nebo kancléř se se zájemcem sejdou a pohovoří s ním o představách o jeho působení v Řádu. O této schůzce informují Velkou radu a ta následně rozhodne o postulatuře, která obvykle začíná představením na společné mši svaté (generální kapitula, řádový den). Velká rada též rozhodne o přijetí za člena Řádu, obvykle předáním interní přihlášky.

Tímto malým návodem jsem vám, milé sestry a bratři, chtěl připomenout správný postup jednání se zájemci o členství. Každý, kdo doporučí nového člena, který je přijat, se stává zároveň kmotrem tohoto nového bratra či sestry, tedy jeho průvodcem a poradcem v řádovém životě. Není proto dobré nechávat se unést náhlým zájmem o členství ze strany osoby, o které příliš nevíme a kterou neznáme – a tedy se za ni nemůžeme zaručit.

Byl bych nerad, kdyby si tato má slova někdo mylně vyložil tak, že vás od vyhledávání nových spolubratří odrazují. Je to právě naopak - naše činnost se pozitivně šíří mnoha směry a dobré křesťany, kteří budou nezištně pracovat pro dobrou věc, mezi sebou vždy rádi a srdečně přivítáme.

Atavis et Armis!

Petr J. Řehoř, KCLJ, OMLJ

Kancléř ČVP

krátce

Otec kardinál oslavil sedmdesátiny

Otec kardinál Dominik Duka OP, GCLJ, arcibiskup pražský a primas český, generální kaplan Řádu sv. Lazara, oslavil v den svátku sv. Vojtěcha sedmdesáté narozeniny. Slavnostní mše v katedrále sv. Víta se zúčastnila též řádová delegace členů Pražské komendy. Viz též aktualitu na str. 7.

FOTO STANISLAV PŘIBYL, SBLJ

HABEMUS

PAPAM!

Darovací medaile otce kardinála

vat. Řekli jsme si, že bychom to mohli napravit a společně s p. Janem Horou, mým dlouholetým skautským a řádovým spolubratrem z Kolína, který je zároveň velkým fandanem drobné plastiky, jsme se dohodli, že důstojné by bylo vytvořit hezkou darovací medaili. Inspirací pro nás byla medailka o biskupa Mořice Píchy, královéhradeckého biskupa, vydaná při příležitosti desátého výročí jeho biskupského svěcení ve válečném roce 1942. I on byl členem Řádu sv. Lazara a drobná stříbrná ražba je signována písmeny GW, tedy Georgius Weyr, předválečný člen Řádu sv. Lazara, významný numismatik (správce sbírek newyorské galerie moderního umění), který byl sňatkem spřízněn také s rodinou Havlových.

Pan Hora prohlásil, že návrhu by se možná ujal p. Michal Vitanovský – na to jsem se musel pouze s úctou zeptat, zda je to opravdu TEN Vitanovský – známý medailér a sochař. Ano, jednalo se o něj – narodil se jen o pár let později, než o kardinál – 3. 5. 1946 v Klatovech v rodině prvorepublikového důstojníka. Po absolvování UMPRUM se zaměřil na plastiku, drobnou plastiku a medailérství. Je také autorem v současné době užívané verze Řádu Bílého lva.

Realizace ražby se ujala společnost TRIGA-K, rodinný podnik p. Petra Kazdy a jeho tří synů. Jak příprava, tak veškerá komunikace a ražba medaile proběhla zcela bez zádrhelů a proto jsme rádi mohli předat dnes p. kardinálovi první emisi těchto medailí - jsou o průměru 34 mm, raženy ze stříbra ryzosti 925 a v povrchové úpravě antik.

První medaile si vyrazil pan kardinál osobně na historickém, šestnáct tun vážícím lisu, vyrobeném v roce 1938, s přítlakem 400 tun. Jsme rádi, že jsme panu kardinálovi připravili hezké odpoledne.

-red-

České velkopřevorství připravilo k sedmdesátým narozeninám otce kardinála originální dárek – návrh, raznice a první ražbu tzv. „darovacích medailí“. Při setkání ve společnosti TRIGA-K, která ražbu realizovala, řekl bailli ve svém úvodním projevu:

„Scházíme se na předběžné oslavě kulatých narozenin otce kardinála a scházíme se zde i proto, abychom společně v rodinném prostředí oslavili nejen toto výročí, ale také ražbu první emise darovací medaile otce kardinála. Tyto medaile

jsou v Církvi velkou tradicí a byly často různými biskupy a kardinály raženy jako výraz zvláštního poděkování přátelům a příznivcům. Setkání v prostorách společnosti TRIGA-K jsme zvolili také proto, že otec kardinál je technik-konstruktor a věříme, že návštěva tohoto prostředí bude pro něj velmi zajímavá.

Jak k tomuto nápadu došlo?

Během mše sv., obětované na památku obětí heydrichiády jsme si všimli, že otec kardinál nemá důstojnou pozornost, kterou by mohl některým hostům věno-

Z činnosti Nadační delegace OSLJ-B

1

2

sklonku roku byly vyrobeny dvě sbírkové kasičky, určené k umístění v různých obchodech či na jiných veřejných místech. Sbírkou získané finanční prostředky budou využity na podporu hipoterapie, kterou DPL Opařany svým klientům poskytuje. Sbírkové kasičky jsou mobilní a jejich umístění mají na starosti právě členové Jihočeské jednotky LP. Pokud bude zájem zapojit se do akce „Sbírkové kasičky“ i ze strany ostatních členů a sympatizantů OSLJ-B, je Nadační delegace připravena pomoci jak radou, tak činy. Akce přináší již první výsledky, což dokládá fotografie č. 1. Během necelých dvou měsíců umístění kasičky v jednom z obchodů v Táboře bylo vybráno skoro 1 000 Kč. Od února je kasička přestěhována do Písku a druhá bude využita ve Středočeském kraji. Dále pak k propagaci DMS sbírky pro DPL Opařany Nadační delegace zajistila, za pomoci sponzorů, vylepení citylightu na frekventovaném místě u vlakového nádraží v Táboře (foto č. 2). Tím však kroky vedoucí k propagaci neskončily. Počátkem února se podařilo zajistit výtisk a roznos informačních letáčků přímo souvisejících s podporou DPL Opařany ve městě Tábor, Písek a také na Příbramsku, a to v počtu cca 17 tisíc kusů. Za spolupráce a finančního příspěví členů Jihočeské jednotky LP pak dojde i k zajištění roznosu letáčků v dalších větších městech v okolí Opařan. Výrazným úspěchem pak bylo umístění letáku formou inzerátu ve „Zpravodaji města Písku“. Tento měsíčník rozesílá město Písek do 14 tisíc domácností. Inzerát byl vytištěn zdarma v březnovém čísle a není vyloučeno, že se podaří dohodnout uveřejnění i v dalších měsících a v jiných městech.

Doufáme, že tyto činy Nadační delegace OSLJ-B přinesou užitek jak potřebným, tedy klientům Dětské psychiatrické léčebny v Opařanech, tak přispějí i k propagaci OSLJ-B.

Aleš Randl ComplJ.

FOTO AUTOR

FOTO WIKIMEDIA COMMONS

Z jednání Velké rady 20. března 2013

Jednání proběhlo podle plánu jednání Velké rady ČVP. Po úvodní modlitbě s poděkováním za volbu Svatého Otce Františka a poděkováním za emeritního papeže Benedikta XVI. zahájil bailli jednání a omluvil nepřítomné. K zápisu z minulého jednání nebylo námitek a byl schválen.

Řádové rekolekce se úspěšně konaly v MCDO Hejnice s 13 účastníky a byly vedeny P. Radkem Jurnečkou, libereckým arciděkanem a P. JCLic Pavlem Andřem. Velké poděkování patří chev. Antonínu Schauerovi za přípravu.

Kancléř podal informaci o stavu zaplacených příspěvků. ČVP – nezaplátili zatím 4 členové, což bude vyřízeno v nejbližších dnech. ČVP dokončí registraci pro Mezinárodní sekretariát a uhradí své příspěvky podle vystavené faktury.

Gratulace velmistra a předsedy řádové vlády bude zaslána prostřednictvím nunciatury Svatému otci.

Chev. Zdirad Čech vytvořil znak o. k. Duky jako generálního kaplana OSLJ, dále je hotový znak o. Norberta Badala. VR děkuje chev. Řehořovi za zprostředkování.

VR schválila na základě doporučení herolda podobu znaku cfr. Jakuba Holmana bez připomínek a společně s dalšími schválenými znaky (cfr. Tomáš Bednář, P. Pavel Porochnavec) může být předáno ke zpracování heraldickým malířem (doporučen Zdirad Čech) a tato kresba zařazena do Armoriálu.

Velitelé komend zjistí předběžný zájem členů o účast na Velké generální kapitule ve Valencii – do 16. 4. získají základní informace. Pozvánka na Velkou Generální kapitulou bude distribuována všem členům emailem a dále bude zmíněna v Reunionu.

Velká rada pověřila na návrh špitálního cfr. Petra Stříbrského koordinátorem Nadační delegace na rok 2013.

Na základě události z 6. března 2013, kdy se „neaktivní člen“ ČVP p. Beno Ge neomalene a násilím dožadoval vstupu na jour fixe Pražské komendy a verbálně i fyzicky napadal svého

nadřízeného, velitele Pražské komendy cfr. Stanislava Příbyla, VR vydala pokyn, že p. Beno Ge není ani zván, ani vítán na jakýchkoliv akcích ČVP.

Z jednání Velké rady 17. dubna 2013

Jednání proběhlo podle plánu jednání Velké rady ČVP. Po úvodní modlitbě zahájil bailli jednání a omluvil nepřítomné. K zápisu z minulého jednání nebylo námitek a byl schválen.

Termín ražby pamětní medaile otce kardinála Dominika Duky v TRIZE byl dohodnut na 18. dubna 2013.

Daňové příznání Lazariánské pomoci za rok 2012 bylo podáno a LP byla přihlášena na Finanční úřad. Žádost o přidělení akreditace „zdravotníka pro zotavovací akce“ podána, skripta připravena. Velká rada tímto děkuje všem za odvedenou práci.

Dále Velká rada odsouhlasila pro Lazariánskou pomoc „startovací příspěvek“ pro rok 2013 – na základě skutečných nákladů bude možno uhradit LP částku do výše 25 000 Kč oproti účetním dokladům (vedení účetnictví, výjezd na Velehrad, registrace kursů, přednášková činnost).

V sobotu 13. dubna 2013 se konala pouť za děti z Opařan do Chlumu sv. Máří. Poděkování cfr. Milanu Čejkovi za přípravu a zorganizování.

Dne 17. dubna 2013 provedla d. Jana Tetourová a chev. Vladimír Stibor jako revizoři účtů ČVP za přítomnosti účetní Ing. Michaely Dvořákové kontrolu účtů 2012 s výsledkem „bez závad“.

Výroční zpráva 2012 je připravena. Všem členům bude zasláno jako příloha nejbližšího Reunionu a finanční část předložena k odsouhlasení na Generální kapitule. Výroční zpráva bude též zaslána ČBK jako zřizovateli soukromého sdružení křesťanů.

Ondřej Vanke, GCLJ-J, bailli ČVP

Přílohou tohoto vydání Reunionu je Výroční zpráva ČVP za rok 2012. Jedná se o přehled činnosti našeho velkopřevorství za uplynulý rok a výsledky hospodaření, které jsou tímto předkládány kapitulářům jako podklad pro definitivní schválení na jednání Generální kapituly 2013. Další přílohou je pozvánka a přihláška na Generální kapitulou ČVP v r. 2013 – prosíme o přečtení, vyplnění dokumentů a zpětně odeslání v určených termínech.

Rádi také podáváme informaci o termínu konání Velké generální kapituly ve Valencii, která se bude konat ve dnech 19.– 22. září 2013. Bližší informace obdržíte od jednotlivých velitelů komend a věříme, že kontingent ČVP bude na tomto setkání viditelný...

-red-

Valencia, 19.–22. září 2013

Břevnovský arcipat Anastáz Opasek
*20. 4. 1913, Vídeň, †24. 8. 1999, Rohr, SRN,
prelát Řádu svatého Lazara

Pražský světicí biskup Jan Lebeda
*23. 4. 1913, Praha, †5. 11. 1991, Praha,
prelát Řádu svatého Lazara

Připomínáme si sté výročí narození našich dvou řádových prelátů, kteří měli odlišné osudy, avšak jejich životní dráhy byly shodně poznamenány dobou nesvobody.

Otec arcipat Anastáz Jan Opasek, „opat-chuligán“, byl nejen teolog a významná postava českého exilu. Zakladatel hnutí Opus bonum se narodil ve Vídni a zemřel v Německu, a kromě stopy duchovní zanechal také výborné básně. Do Řádu vstoupil v sedmdesátých letech a v této době se započala

i jeho etapa básnická. Debutoval sbírkou *Katakomben des Heute* (1973), chronologicky následovaly sbírky *Obrazy*, *Život upřen do Středu*, *Erfahrungen*, *Podvečerní hudba*, *Vyprahlá krajina*, *Slova a slova* a sbírka *Z té dálky*. Paměti *Dvanáct zastavení* vyšly již opět v Československu v r. 1992 a bibliografii završuje nové dopracované vydání sbírky *Život upřen do Středu* (1995), rekapitulující kompletně jeho básnickou tvorbu.

Literatuře se věnoval také řádový prelát, od r. 1988 pomocný biskup pražský,

Jan Lebeda. Byl členem sdružení katolických autorů Archa a snažil se publikovat eseje o Werflovi, Demlovi, Březinovi a dalších významných katolických autorech. Jako samostatné sbírky vydal básně *Květen*, *Setkání a loučení*, *Rozdělov* a další. Jako ctitel biskupa Antonína Podlahy sestavil sborník *Sváteční člověk*. V době nesvobody byl také šéfredaktorem Katolických novin.

Ondřej F. Vanke, GCLJ-J

FOTO ARCHIV REDAKCE

Dne 7. března 2013 oslavil náš spolubratr a duchovní pastýř Jan Josef Budil, OSA, SChLJ významné životní jubileum, 85. narozeniny.

U příležitosti této významné události se nám dostalo cti zúčastnit se slavné koncelebrované mše sv. v nádherném gotickém kostele Nanabevzetí Panny Marie v areálu Augustiniánského kláštera na Starém Brně, kde je náš vzácný přítel a spolubratr takřkajíc „doma“. Této významné události se zúčastnili všichni členové Moravské komendy, kterým to zdravotní stav dovoloval.

Přemýšleli jsme, jaký dar by našemu drahému příteli udělal radost a zvítězil návrh naší csr. Lucie Svadbíkové, která zná o. Jana dlouhá léta, nechat vyrobit dřevorezbu jeho oblíbeného světce. V ateliéru mistra řezbáře Valtra Baxy, který žije a tvoří v Doubravníku na Českomoravské vrchovině, tak vznikla krásná práce s postavou sv. Antonína Paduánského, který je „nejzamilovanějším“

světcem našeho o. Jana. Tuto dřevorezbu jsme našemu drahému o. Janovi předali při příležitosti této slavné mše svaté.

„Náš“ otec Jan během těch 85 let svého života prožil opravdu „na vlastní kůži“ celé spektrum událostí bouřlivého 20. století. V roce 1947, když odmaturoval na reálném gymnáziu v Třebíči, nastoupil na Biskupské teologické učiliště v Antonínské ulici v Brně. Po zavření alumnátu v roce 1950 strávil tři nelehké roky u Pomocného technického praporu č. 51 v Mimoni. V letech 1954–1968 pracoval jako dělník v trebičské pobočce První brněnské strojírny. V letech 1968–1970 bylo Josefu Budilovi umožněno dostudovat teologii na Cyrilometodějské teologické fakultě v Litoměřicích a v červenci 1970 byl konečně vysvěcen na kněze v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla. Poté působil v mnoha farnos-

tech. Po revoluci v roce 1989 se vrátil do Brna, do augustiniánského opatství na Mendlově náměstí, kde nadšeně, i přes vysoký věk, vypomáhá ve starobrněnské farnosti dodnes. A proč do starobrněnského opatství? Protože v roce 1976 pan kaplan Josef Budil tajně vstoupil do augustiniánského řádu a dostal řeholní jméno Jan po španělském augustiniánovi sv. Janovi Sahagunském. Po tajné řeholní formaci složil v roce 1980 věčné řeholní sliby, a tak se z důstojného pána Josefa stal otec Jan.

Všichni o. Janovi přejeme hodně zdraví, životního optimismu a Boží lásky. Nikdy jsem neslyšela o. Jana stěžovat si na nelehký život, který nepochybně měl, jeho životní moudrost a milosrdenství k bližnímu mě, a předpokládám, že i nás všechny, mohou jen inspirovat.

Mgr. Martina Tesaříková

FOTO ARCHIV REDAKCE

Mgr. Jan Jeřábek, CompLJ

ORAZIO GENTILESCHI: VIDĚNÍ SV. FRANTIŠKY ŘÍMSKÉ (PUBLIC DOMAIN ARCHIVES)

FOTO WIKIMEDIA COMMONS

Basilika Santa Francesca Romana v Římě

Osudy šlechtické rodiny, v níž se Francesca Bussa (1384-1440) narodila, se měnily s tehdejší politickou situací, ona sama však chtěla podle dobového svědectví vstoupit již ve věku 11 let do kláštera, avšak proti vůli svého otce, trvajících na uzavření manželství s Lorenzem Ponzianim, byla bezmocná. Sjednaný sňatek ve věku 13 let u ní zanechal téměř rok trvající traumatický efekt s dopady na řeč a na příjem potravy; v předvečer svátku sv. Alexia se po vizi tohoto světce uzdravila a Francesca se den poté přidala ke své švagrové Vanozze k životu zasvěcenému veřejné charitativní činnosti. Přestože se oblékala na úrovni odpovídající svému šlechtickému postavení, plnila svou společenskou úlohu a stala se postupně matkou několika dětí, vedla současně i život výrazného sebeodříkání. V r. 1401 byla po smrti své tchyně nucena převzít postavení první dámy v paláci; literatura uvádí, že zacházela se všemi služebníky jako se svými mladšími sourozenci. Její populární image ji zpravidla popisuje jako vzornou manželku a matku věnující se výchově dětí a neúnavně péči o nemocné a chudé, odborné studie však nacházejí i vhled do vnitřního stavu této ženy, která

při respektování společenských a právních norem své doby a svého rodinného postavení niterně usilovala o jistou formu autonomie a o své spirituální sebepotvrzení. Francesca byla během života omilostněna mystickými stavy, byla pokládána za mimořádnou osobnost a stala se útočištěm lidem hledajícím pomoc. Již v r. 1425 založila klášterní společenství „Nobili Oblate di Tor de Specchi“, věnující se charitativní činnosti, k němuž nejprve patřila jako oblátka a jehož představenou byla po ovdovění v r. 1436 zvolena.

Sv. Františka je tedy jedním z mnoha příkladů povolání ke službě (srovnej Ř 12,7; 1K 12,5; Ef 4,12) které u ní – podobně jako u jiných provdaných a později někdy ovdovělých žen – nacházelo svou konkrétní formu a vyjádření: např. sv. Hedvika Polská (1374-1399) byla provdána ve věku 11 let a spolu s manželem podporovala kláštery a kostely a poskytovala pomoc potřebným; sv. Hedvika Slezská (1174-1243) byla provdána ve 12 letech; během života zakládala ošetrovací ústavy, nemocnice a rovněž první ženský cisterciácký klášter ve Slezsku (Třebenice); sv. Zdislava (1120-1252) je známa svou péčí o rodinu a apoštolskou a charitativní činností; Dorota z Montau

(1347-1394) se po ovdovění stává rekluzou u dómu v Marienwerderu; Margery Kempe (1374-?) se zúčastnila poutí do Jeruzaléma, Santiaga, Říma a Assisi, spojených s pokáním a se získáním odpuštění; sv. Kateřina z Janova (1447-1510) se po ztrátě majetku a po své mystické zkušenosti věnuje se svým manželem až do konce života péči o nemocné a postižené v nemocnici Pamattone... U těchto a mnohých dalších žen lze tedy nacházet milostí podnětený proces proměny jejich vnější a vnitřní osobní situace do činů křesťanské lásky a pomoci, případně do cesty kontemplativní; u sv. Františky je pak její schopnost vyrovnávat se s nároky svého společenského postavení, zároveň organizovat dílo křesťanské lásky a pomoci potřebným a současně prožívat i výrazné duchovní zkušenosti inspirující i pro naši současnost...

Světičky umírá v r.1440 a její ostatky jsou uloženy v kostele S. Francesca Romana v Římě. Papežem Piem XI. byla v r. 1925 jmenována patronkou automobilistů, svatořečena byla Piem V. již v roce 1608. Znázorňována bývá s knihou, někdy rovněž s andělem strážným.

Lazariáni obdarovali hospic Dom božieho milosrdenstva

V nedeľu 21. apríla 2013 získal Dom božieho milosrdenstva v Banskej Bystrici dar 12 ks špeciálnych hygienických matracových návlekov pre ležiacich inkontinentných pacientov v celkovej hodnote 555,- EUR. Dar prevzal od zástupcov Slovenskej komendy Českého veľkopriorstva Vojenského a špitálskeho rádu sv. Lazara Jeruzalemského miestny duchovný správca o. Radoslav Bujdoš. „Aj keď ide zdanlivo o drobnú pomoc, návleky tohto typu šetria hospicu prostriedky spojené s dodatočnou dezinfekciou mat-

racov, ľahko sa udržiavajú, sú šetrnejšie k životnému prostrediu a v konečnom dôsledku šetria aj čas ošetrovateľskému personálu“, poznamenal pri tejto príležitosti o. Bujdoš. Dom božieho milosrdenstva je diecéznym zdravotníckym zariadením, ktoré prevádzkuje hospic, domov sociálnych služieb a zariadenie pre seniorov. Napriek tomu, že ide o jediné zariadenie so starostlivosťou o paliatívnych pacientov v Banskobystrickom kraji a svojim integrovaným prístupom sa radí medzi jedinečné zdravotnícke zariadenia na

celom Slovensku, je Dom božieho milosrdenstva odkázaný na podporu mnohých darcov a dobrodincov. Od roku 2011 patrí Dom božieho milosrdenstva aj k stálym patronátnym zariadeniam lazariánskeho rádu na Slovensku, ktorý ho podporuje dobrovoľníckou prácou a darovstvom. Za ostatné dva roky rád venoval banskobystrickému hospicu materiálnu a finančnú pomoc v hodnote vyše 5.000,- EUR.

Radovan Ocsovay, KLJ, veliteľ slovenskej komendy ČVP

Řádové rekolekce v Hejnicích

Pôstne obdobie je vhodnou príležitosťou na stíšenie, vstúpenie do seba a duchovnú obnovu pred nastávajúcimi najdôležitejšími sviatkami všetkých kresťanov. Už sa stalo tradíciou, že práve v tomto čase sa českí a slovenskí lazariáni zvyknú stretávať na rekolekciách v známom mariánskom pútnickom mieste na severe Čiech. Medzinárodné centrum duchovnej obnovy umiestnené v priestoroch bývalého františkánskeho kláštora pri bazilike Navštívenia Panny Márie v Hejnicích má k tomuto účelu vytvorené ideálne predpoklady. Už od 13. storočia sem prichádzajú veriaci, aby na príhovor Panny Márie vymodlili pre seba a svojich blízkych zdravie a silu. Okrem samotného zasvätenia má pre členov Českého veľkopriorstva a Slovenskej komendy rádu sv. Lazara Jeruzalemského toto miesto obzvlášť symbolický význam. Za obnovou celého kláštorného komplexu vrátane baziliky a založenie centra duchovnej obnovy stál o. Miloš Raban, dlhoročný kaplán severočeskej delegácie rádu sv. Lazara, ktorý je zároveň pochovaný v miestnej krypte.

Témou tohtoročných lazariánskych rekolekcií boli rytierske čnosti v kontexte blahoslavenstiev. Duchovné cvičenia zahájil v piatok 8.3.2013 o. ICLic Pavel Andrš, správca tunajšej farnosti, ktorý prítomným lazariánom pripomenul podstatu rytierskych čností a ich pôvod v cirkevnej tradícii a svätom písme. Lazariáni, ako duchovný rytiersky rád založený už v 12. storočí vo Svätej zemi, vyznávajú 8 rytierskych čností: vieru, lásku, nádej, milosrdenstvo, múdrosť, statočnosť, striedmosť a spravodlivosť. Prednášky pokračovali nasledujúci deň pod vedením o. Radka Jurnečku, libereckého arcidiekanu a diecézneho vikára. Niekoľkými tematickými blokmi previedol prítomných podstatou blahoslavenstiev, ich duchovnou interpretáciou a najmä prepojením na habitus, teda konanie vedúce k blaženosti, o ktorú by sa mal usilovať každý kresťan. Na záver duchovnej obnovy sa svätolazarskí rytieri zúčastnili svätej omše v miestnej bazilike, po ktorej sa poklonili ostatkom o. Miloša Rabana.

Radovan Ocsovay, KLJ

Lazariánská pomoc–Receptorie, Jednotka Jižní Čechy hlásí příchod!

Na sklonku minulého roku byla rozšířena rodina jednotek Lazariánské pomoci – Receptorie, a to o Jednotku Jižní Čechy. Velitelem této jednotky byl jmenován Aleš Randl, jenž je zároveň členem Nadační delegace OSLJ-B a na Řádovém dni v prosinci 2012 byl přijat za společníka Řádu.

Jednotka má v současné době tři členy, ale i tak má do blízké budoucnosti velké plány. Cíle jednotky vycházejí z centrálních cílů LP na rok 2013, zpracované špitálníkem, metodikem a zemskými veliteli a soustřeďují se tedy na tři hlavní oblasti činnosti. Na podporu zachování křesťanských hodnot ve společnosti, vzdělávání pro službu v LP a službu potřebným v krizových situacích a při mimořádných událostech. Na svém prvním letošním společném setkání se členové jednotky dohodli na plánech pro letošní rok. Mezi hlavní patří poskytnutí asistenčních služeb, včetně rozdávání občerstvení ve formě balené vody a případného posky-

nutí první pomoci při církevních poutích v Jihočeském kraji, dále pak patronát nad sakrální stavbou spočívající ve výběru, zpracování dokumentace, rekonstrukce a následné údržby. V čase předvánočním pak chtějí uspořádat rozdávání polévky sociálně slabým spoluobčanům v Písku. Mezi běžné činnosti jednotky pak řadí účast na zdravotnickém školení první pomoci pro členy LP (v únoru již se školení zúčastnili), administrativní činnost jednotky a samozřejmě pokračování podpory projektů řízených Nadační delegací OSLJ-B souvisejících s DPL Opařany.

Věříme, že jejich plány a krédo, které si Jihočeši vybrali („Ježíš uzdravoval pouhým slovem... My můžeme alespoň pomáhat... Pomáhejme tedy... Ježíš k nám tomu požehná...“) budou naplněny a nám nezbyvá nic jiného než jim popřát mnoho zdaru v jejich bohudobých činnostech.

Zbyněk Rýpar

Kurs první pomoci v Praze

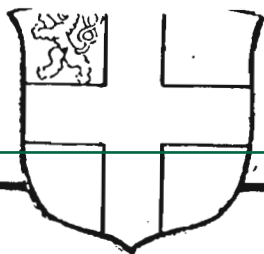
V polovině února se dva ze tří stávajících členů Jihočeské jednotky Lazariánské pomoci–Receptorie zúčastnili v Praze základního kursu první pomoci, pořádané pod záštitou spolubratra M. Jandy BLJ, zemského velitele pro oblast Prahy a středních Čech.

Získané teoretické poznatky, podpořené praktickými ukázkami, by měly být základem pro další vzdělávání členů LP–Receptorie a pomoci při vlastním nasazení jednotky v terénu na akcích jako jsou církevní poutě, setkání mládeže atp., jejichž zabezpečení mají Jihočeši v plánu práce pro letošní rok.

Po skončení kursu se Jihočeši krátce seznámili s činností spolubratra M. Jandy BLJ a projevíli zájem o další vzdělávání. Také se shodli, že by z praktického hlediska a při osobní znalosti podmínek živelných pohrom (povodně), bylo zapotřebí rozšířit vzdělávání členů LP–Receptorie o základy psychologické pomoci lidem postiženým živelnou či jinou pohromou.

Spolubratru Jandovi děkujeme a doufáme, že příjemná a potřebná spolupráce bude pokračovat.

Aleš Randl CompLJ., velitel, Jihočeská jednotka LP–Receptorie

DOŠLO Z PAŘÍŽE.

Po staletí je Mekkou rytířů našeho Řádu malé městečko Boigny, které bývalo řádovým sídlem. Ještě dnes je titulárním centrem Lazariánů, kde každým rokem se scházejí naši francouzští spolubratři se svými zahraničními hosty.

Bylo tomu tak i letos 13. června, kdy se sjížděli ze všech stran členové Řádu, aby se zúčastnili mše svaté ve starobylém řádovém kostele. Na přání městské správy se zástupci Řádu sešli na schůzce s obyvateli Boigny, aby se upevnily tradiční vztahy. Toto setkání řádových rytířů s obyvatelstvem města bylo zakončeno občerstvením, po kterém se spolubratři a jejich dámy odebrali na zámek ke společnému pohovoru.

Členové Velkopřevorství Francouzského, kteří také vydatně pomáhají potravinami a léky Polsku, obdrželi osobní poděkování od J.E. kardinála primase Štefana Wyszynského, který tou dobou byl již vážně nemocen.

Naš spolubratr rytíř Dr.Sc.Arno Kuhn byl pověřen Velkokancléřem organizací návštěv vysloužilců v pařížské Invalidovně a bude zastupovat Řád u guvernéra této tradiční vojenské instituce.

Drazí přátelé!

Dnes několik slov o našem křtu, abychom začli od počátku naší křesťanské existence. To, co bude následovat, se týká zvláště katolíků, neboť i dnes se setkáváme tu v zahraničí s lidmi, kteří se hlásí ke katolické církvi anebo se katolíky stát chtějí. Je to vlastně několik slov o těch, kteří byli pokřtěni v církvi československé /od roku 1971 oficiálně: církve husitská československá./ Protože učení v této církvi je tak plytké, že vznikly i mezi jejími teology od počátku pochybnosti, zda se učení nescvrklo jen na etické zásady, tím více pak pro nás, zda křest je platný a duchovní věří opravdu v tři Božské osoby, jak je tomu v tradici křesťanských církví, musí se křest takových osob i ve věku dospělém znovu vykonat. To většina našich ani neví, pokud nežijí intenzivně nábožensky. Obyčejně se na to přijde při žádosti o katolickou svatbu – a potom je velmi obtížné "na rychlo" připravovat ke křtu i k svatbě. Možná, že i někteří z nás si přinesli s sebou takové dědictví i do vyhnanství. A protože členové řádu mají být pravoplatnými křesťany, což vyplývá právě ze křtu, je nutné si to uvědomit. Pěkně vás pozdravuje Váš

+ kněz OSB., opat břevnovský

MALÁ KÁZÁNÍ J.M. OPATA.

JOHANISBERG CONTRA MONTREUX?

Ve dnech 19. a 20. září, uspořádá Švýcarská řádová Delegation investitury v Montreux. Při této příležitosti a za účasti zahraničních hostů budou také dekorováni Komendou doporučení postulanti.

Již v přípravném stadiu bylo jasné, že toto setkání se stane celorádovou záležitostí, protože se jedná o první conveniat, pořádaný naší řádovou větví. Důležitost tohoto setkání bude podtržena i tím, že investitur se zúčastní J.E. Velkokancléř Coutant de Saisseval a členové řádové vlády. Z těchto důvodů byly investitury v Montreux švýcarskými pořadateli včas všem velkopřevorstvím oznámeny. Spolubratr rytíř-komtur A. Rolný jednal s Dr. Seulem, kancléřem Německého Velkopřevorství o zapůjčení dekorací. Přes tuto skutečnost oznámili nyní dodatečně němečtí spolubratři, že právě v témže termínu pořádají svoje vlastní investitury na zámku Johannisbergu.

Nebylo by možné v budoucnu, aspoň v Evropě, kde je těžiště Řádu, lépe koordinovat těch několik řádových akcí?

P.S.: Při uzávěrce listu se dozvídáme, že Německé velkopřevorství odkládá své investitury o týden.

POUŤ DO POUTNÍHO KOSTELA CHLUM SVATÉ MAŘÍ

Dne 13. 4. 2013 se uskutečnila pod „společnou vlajkou“ Římskokatolické farnosti u kostela Sv. Jakuba Staršího ve Zbraslavi a Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského pouť do poutního kostela Chlum svaté Maří.

Dvacet sedm poutníků putovalo autobusem za mrazivého jarního počasí do zapomenuté krajiny dějinami zkoušeného Sokolovska. Naše první zastávka se uskutečnila v nenápadném městysu Svatava, a to v kostele Neposkvrněného početí Panny Marie. O kostel se nyní stará bývalá zbraslavská varhanice Gerta Beerová, která tu na nás čekala, provedla nás a podala několik zajímavých informací o tomto místě. A tak si budeme pamatovat, že právě tady se za druhé světové války nacházel jediný ženský koncentrační tábor, který byl Američany při osvobození vypálen ze strachu před šířením nakažlivých nemocí. Zaspívali jsme za doprovodu varhan Loretánské litanie a pokračovali spolu s Gertou na nedaleký Chlum sv. Maří.

Na Chlumu nás čekal otec Jiří Kopejsko, bývalý velmistř Rytířského řádu Křižovníků s červenou hvězdou.

Společně s otcem Pavlem Žákem, zbraslavským farářem, sloužili mši svatou v milostné kapli pod poutní sochou Matky Boží. Mše svatá byla obětována za děti v nemocnici v Opařanech, za všechny trpící a nemocné děti a za jejich rodiče. Přímluvy si na toto naše poutní téma připravili poutníci sami. Mrazivé počasí na Chlumu, zima v kapli při mši svaté, sluneční paprsky na konci mše v oknech kaple, síla ducha, která vyzařovala z otce Jiřího, to vše nás nutilo přemýšlet o dějinách těchto míst, o osudech lidí této jakoby prokleté sudetské krajiny. Bylo zajímavé poslouchat potom v autobuse příběhy a zkušenosti otce Pavla Žáka, který několik let sloužil v nedaleké Aši, nebo třeba postřehy a zážitky jedno z nás poutníků, Emila, který na Sokolovsku žil v letech 1946 až 1960. Dvě věže v průčelí Chlumu sv. Maří, které jsou viditelným křesťanským znamením pro obyvatele této oblasti v širokém okolí, dávají jasný vzkaz všem. Kristus nás miluje všechny, Kristus nehledí na národnost, barvu pleti, politické přesvědčení, původ. Na Chlumu se potkávají všichni. Křesťané, které nedělí státní hranice. To je velká naděje i pro tato místa, tak těžce zkoušená v posledních několika desetiletích.

Naše cesta pak pokračovala dál do Chodové Plané, kde jsme v zajímavě řešené Restauraci ve skále poobědvali a pokračovali do města Plzně. Centrem Plzně nás provedl otec Pavel Žák, který to tu dobře zná ze své dřívější praxe. Je třeba přiznat, že na většinu poutníků udělala Plzeň dobrý dojem. Je to čisté klidné město, kam se všichni budeme jistě rádi vracet.

A pak domů, do svých domovů, ke svým blízkým. Z mého hlediska to byla zajímavá pouť, která pro mě byla důvodem k mnohému zamyšlení. Jistě i pro ostatní. A to je příčina, proč už dnes přemýšlíme, kam vyrazíme příště. Možná i s vámi.

Milan Čejka, *postulant*

FOTO AUTOR

Francesco Buoneri, zvaný *Cecco del Caravaggio* (aktivní v letech cca 1610 až polovina 20. let 17. století) pracoval v Římě a byl důležitým raným následovníkem Michelangela Merisiho – Caravaggia. O tomto malíři je málo známo. V rukověti současných umělců *Considerazioni sulla Pittura*, napsané kolem roku 1620 Giuliem Mancinim pro přátele sběratele, je zmínka o „Francescovi řečeném Cecco del Caravaggio“ jako o jednom z následovníků velkého mistra, který zasluhuje větší pozornost. „Cecco“ je zaznamenán mezi francouzskými umělci, pracujícími s Agostinem Tassim v Bagnaiu v letech 1613-1615, proto byl považován za Francouze, zatímco jiní učenci zjistili španělské vlivy. Teprve v roce 2001 identifikoval italský historik umění Gianni Papi tohoto Cecca del Caravaggio jako lombardského umělce Francesca Buoneriho, což je dnes všeobecně přijímáno.

Žádná z Ceccových prací není signována nebo datována, proto je jeho dílo obtížně identifikovatelné, ale je mu připiso-

vána řada žánrových obrazů, portrétů a náboženských děl, které všechny ukazují jasný vliv Caravaggiův. Ceccovy důležitější náboženské náměty zahrnují *Vzkříšení* (naše reprodukce, originál nyní v Art Institute of Chicago) a *Ježíš vyhání penězoměnce z chrámu*.

Některými autory, zejména žurnalistou Peterem Robbem v jeho životopise Caravaggia, byl identifikován Francesco Buoneri/Cecco del Caravaggio jako chlapec, který stál Caravaggiovi modelem k několika malbám z let 1600-1606 včetně známých *Amor Vincit* a *Jan Křtitel*, dnes v Kapitolském muzeu v Římě. Identifikace je založena na prohlášení raných autorů, že modelem pro *Amor Vincit* byl chlapec jménem Cecco, jenž byl zároveň Caravaggiovým sluhou a možná i žákem. Jakkoliv je tato hypotéza atraktivní, zůstává nepotvrzena.

Zdroj: en.wikipedia.org

galerie
REUNIONU

